

1. Meneer Tom

Meneer Tom loopt nog een keer over het terrein en kijkt om zich heen.

Hij knikt tevreden. Alles is er klaar voor.

De grote stapel planken ligt aan de rechterkant, de berg pallets ernaast. Tom weet dat er héél veel hamers liggen in de grote blauwe tent links. Wel bijna hónderd. En meer dan duizend lange spijkers. En de pleisters, die liggen ernaast.

In de rode tent heeft hij vanmiddag alle knutselspullen neergezet, in de gele tent liggen de kussens, de boeken en de Donald Ducks. Hij is er druk mee geweest, samen met de andere vrijwilligers. Zij zijn de enige grote mensen die deze week op het terrein van het Huttendorp mogen komen. Geen papa's en mama's, geen opa's en oma's, alleen maar kinderen en de leiders. Tom en de anderen hebben alles klaargezet. Daarna is iedereen weer naar huis gegaan, behalve Tom. Tom wilde nog even controleren of alles klaar is voor morgen.

Het bouwterrein is nog leeg: een grote grasvlakte. En het is stil. Hij hoort bijna niets, alleen wat vogeltjes in de bomen. Maar morgenochtend zal het hier een enorme herrie zijn. Gehamer, gelach en geschreeuw, als alle kinderen hun eigen hut gaan bouwen.

Gezellig, denkt Tom.

Maar nu nog even van de rust genieten.

‘Meneer! Meneer!’

Tom kijkt om zich heen. Waar komt dat vandaan? Ineens ziet hij twee staartjes boven de schutting uitkomen. Dan ziet hij een hand op de schutting. En daarna nog één. En dan een rood, bezweet hoofd.

‘Meneer,’ hijgt het meisje, ‘kan ik alvast een plekje reserveren?’

‘Jongedame, hoe heet jij?’ Tom klinkt een beetje streng, maar hij lacht erbij.

‘Eh... Lotta.’

‘Lotta, ga daar eerst maar heel snel vanaf. Als je me iets wilt vragen, kun je beter naar de poort komen. Daar kunnen we gewoon met elkaar praten.’

‘Oké, hihi. Sorry.’

Lotta kijkt benauwd naar beneden. Ineens hoort Tom een gillette en ziet hij het meisje achter de schutting wegglijden.

‘Alles goed?’, vraagt Tom snel door de schutting heen.

‘Oepsie’, giechelt Lotta. ‘Ik gleed uit. Niets aan de hand, ik ga naar de poort!’

Tom gaat ook naar de ingang. Hij stapt stevig door, want het is best een stukje lopen. Het terrein is zo groot. Snel loopt hij langs de rode en de gele tent, langs de sloopauto, het voetbalveldje, het podium en tenslotte komt hij bij de grote poort. Lotta staat al ongeduldig te wachten bij het hek. Ze springt van haar ene voet op haar andere.

‘Hallo Lotta, ik ben Tom. Nu kunnen we rustig praten. Wat wilde je me vragen?’

Lotta veegt een paar piekharen uit haar rode gezicht.

‘Kunt u alstublieft alvast een plekje bezet houden voor ons clubhuis? Daar helemaal in de hoek graag.’ Lotta staat op haar tenen en buigt over het hekje om een plek in de verte aan te wijzen.

‘Een clubhuis? Ga jij een clubhuis bouwen?’

Lotta knikt heftig met haar bezwete hoofd. ‘Ja, met De club van Allerlei. We gaan een hele vette hut bouwen!’

‘De club van Allerlei?’ Tom krabt even tussen de krullen op zijn hoofd. ‘Dat klinkt... eh... bijzonder.’

‘Dat is van de kinderen uit onze straat’, vertelt Lotta enthousiast. ‘We wonen allemaal in de Allerleilaan. Ik en Sophie, en Rayan’, Lotta telt op haar vingers mee. ‘En Daan en Luuk - dat is een tweeling - en Djayla. We spelen altijd samen in de buurt. En toen heeft Sophie bedacht dat we

wel een club konden maken en toen heeft Rayan een officieel papier gemaakt waar op stond: wij zijn De club van Allerlei. En daar hebben we allemaal onze handtekening onder gezet.'

Lotta kijkt heel trots.

'En jullie hut wordt dan het clubhuis?'

'Ja, Sophie heeft al helemaal getekend hoe we de hut moeten bouwen, Daan en Luuk hebben allemaal kleedjes en spulletjes verzameld om het gezellig te maken. En nu wil ik het plekje regelen!'

'Dat klinkt goed', vindt Tom. 'Jammer genoeg kan ik geen plaats voor jullie bezet houden. Dat zou natuurlijk niet eerlijk zijn voor alle andere kinderen.'

Lotta kijkt sip naar de grond.

'Maar ik heb net gezien dat jij heel hard kunt rennen', zegt Tom snel. 'Dus als jij ervoor zorgt dat je morgenochtend op tijd hier bij het hek staat, dan lukt het jou vast om een mooi plekje te veroveren voor jullie clubhuis.'

Lotta knikt. 'Oké, ik ga morgen heel hard hollen, op mijn allerhardst! Ik kan bijna niet wachten, ik heb zo'n zin in Huttendorp.' Ze springt op en neer als een stuiterbal.

Tom moet lachen. 'Ik ook', zegt hij. 'Nog één nachtje slapen. Dag Lotta, tot morgen.'